

[Lysholt Hansen.]

som er indeholdt i den finanslov, der træder i kraft om nogle få dage. En sådan indrømmelse fra hr. Thestrup vil falde helt i tråd med den åbenhed og ærlighed, der er karakteristisk for ham, og som jeg tror de fleste seere ligesom jeg glædede sig over at opleve den aften, hr. Thestrup var i krydsild.

Efter at det gennem ændringsforslagene blev offentligt kendt, at forligets spareforslag ville ramme bl. a. anlægsarbejderne inden for særfor sorgen, åndssvagefor sorgen og børne- og ungdomsfor sorgen, er dette blevet kraftigt kommenteret, ikke alene af medlem af det høje ting hr. Gottschalk-Hansen — der naturligvis ikke lod lejligheden gå fra sig til at lade sin forargelse komme til udtryk, selv om han som finansudvalgsmedlem havde haft lejlighed til at høre socialministerens nøgterne redegørelse for disse besparelser — men også af en række ledende personligheder inden for disse områder, og det finder jeg fuldt forståeligt. Jeg tror dog, at de kredse, der ængstes over, at disse sociale områder berøres, vil blive i nogen grad beroliget, når de hører den redegørelse, som finansudvalget har fået, og som jeg regner med at den højtærede socialminister også i dag vil give det høje ting. Jeg skal derfor ikke knytte flere bemærkninger til disse ændringsforslag.

Mere generelt vil jeg derimod gerne gøre nogle bemærkninger om den stigning i såvel drifts- som anlægsudgifter på ca. 2 milliarder kr., der er i det finanslovsforslag, vi her har til behandling, i sammenligning med det forslag, vi vedtog for 1 år siden. 2 milliarder kr. er mange penge, så mange penge, at det vel svimler for de fleste. Men de, der følger blot en lille smule med i dagbladene, i radio og i fjernsyn, kan ikke være ukendt med, at der fra dag til dag klages over mangel på skoler og fremsættes ønsker om flere sygehuse, bedre vilkår for forskningen, flere børneinstitutioner, bedre landeveje, nye institutioner til åndssvage, sindssyge, døve og blinde, nye læreanstalter og kollegier, mere politi på landevejene og hensyn til færdselsikkerheden, øget indsats i Grønland, omgående forbedring af vilkårene for enlige mødre såvel økonomisk som bolig-mæssigt o. s. v. Det er til alle disse opgaver, som man altså ønsker løst bedre, hovedparten af statens udgifter går. Men mer-

udgiften for det kommende år på de ca. 2 milliarder kr. er kun som en dråbe i havet, hvis vi virkelig effektivt skal løse de vældige og berettigede opgaver, der udspringer af væksten og forandringen i et samfund, der er i en så rivende udvikling som det danske.

Under mit indlæg under førstebehandlingen af finanslovsforslaget sidste år prøvede jeg forgæves at lægge op til en principiel drøftelse af disse forhold, der jo i virkeligheden bundet i spørgsmålet om, hvorledes det enkelte menneske føler sig placeret såvel i forhold til sine medmennesker som i sit forhold til samfundet og dets mange institutioner. For socialdemokratiet har hovedopgaven gennem næsten 100 års virke været at skabe et samfund, hvor det enkelte menneske i stigende grad kan føle sig tryk over for de omskiftelige situationer, det et liv igennem kan blive stillet over for; men det indebærer for den enkelte ikke alene retten til at stille krav, men også forpligtelsen og villigheden til at være med til at bære byrder. De to ting hænger ganske nøje sammen.

Jeg må beklage, at desværre har vor evne til at skabe forståelse i befolkningen for denne nære sammenhæng ikke været tilstrækkelig stor, for så ville vi være nået betydelig længere med de opgavers løsning, jeg lige har nævnt. Kunne man i befolkningen gennem de krav, der fra dag til dag rejstes til staten om øget indsats på så mange væsentlige områder, skabe en virkelig dybtgående forståelse for, at de nidkære kritikere af statsbudgettet har uret, de kritikere, der vil have folk til at tro, at væksten i statens udgifter skyldes dårlig økonomi, og at befolkningen gennem skatterne flås for en masse nødvendige penge, som man enten ingenting får for, eller som går til et overopsvulmet administrationsapparat, da ville vi være nået et betydeligt skridt videre imod løsningen af de opgaver, der ligger foran os. Da ville den tendens, der findes i tiden, til at indsnævre den kreds, man føler sig forpligtet over for, forsvinde. Det er den udvikling i den enkeltes indstilling til samfundet, som kom til udtryk i følgende bemærkning, som jeg hørte fra en ung mand: „Hvad rager de andre mig? Det drejer sig om mig, min pige og min pung.“ Det er en farlig indstilling, som jeg ikke tror politikere er tjent med at animere til